

Поводом заседања Бундестага и касније и самита о спасавању евра у Бриселу, немачка надрегионална штампа је објавила много текстова из којих издвајамо:

„Психологија кризе“ – Зидојче цајтунг (Минхен)

У коментару аутор Клаус Хулвершајт тврди да је веома важно то што су „Бундестаг и немачка влада заједно блокирали све покушаје да се криза реши тако што ће Европска централна банка бити присиљена да доштампава новац. Да је дошло до тога, Европска унија би неповратни кренула путем трансформације у дужничку и инфлациону унију. То не значи да та банка не треба да учествује у даљој борби против кризе, напротив: она треба да банкама ставља на располагање даље кредите за њихов свакодневни посао, па у случају нужде, и да купује одређене државне обвезнице – али само из другог борбеног реда. Даље формирање ЕФСФ мора да прати низ реформи: оштрије санкције према пореским преступницима, стварање фонда ЕУ за спас великих банака, тешња политичка координација између земаља евро-зоне и увођење пореза на финансијске трансакције. Потребно је увести и ригорознија правила за рад банака. Што значи: забранити коцкање шпекулацијама и продају акција без покрића. Уколико то све успе, постојаће шанса да се криза превазиђе. Шанса - не више од тога.“

„Спасаване евра, али не овако“ – Франкфуртер рундшау (Франкфурт)

Коментатор Штефан Кауфман пише о „противречју које пратимо већ месецима: улагачи траже гаранције за своје кредите, владе најпре одбијају да их дају, затим попуштају и на крају морају да се суоче са сумњама да ли такве гаранције уопште могу да одрже. Тако се криза поверења претвара у врзино коло које може да накратко престане да се окреће само ако гарант иступи Европска централна банка – уз све опасности које то са собом носи. Одбијање, пре свега немачко, да додели ту улогу Европској централној банци, проистиче из оптимизма према коме криза може да се савлада и без те 'нуклеарне' опције. Због тога само појачана штедња, отпис дуга Грчком, веће резерве капитала за банке и ширење Европског финансијског штита ЕФСФ могу да поврате поверење у кредитну снагу Европе. Да ли ће то успети – велико је питање: свака од тих мера је таква да само може да појача неповерење.

Отписом дела дуга, политичари су ревидирали свој ранији став да радикални програми штедње функционишу. Рекапитализацијом банака, они противрече сопственим тврдњама да је банкарски систем довољно јак. Овлашћењем ЕФСФ да помаже банкама, они су побили своје тврдње да је рекапитализација довољна да се банке ојачају. Увећањем ЕФСФ, побили су и своју процену да се у овој кризи ради само о проблему неколиких малих држава са танким буџетима. Упумпавањем све већих сума у ЕФСФ, они директно оповргавају и своје тврдње да евро-зона заправо није у опасности. А перманентним спором о трошковима спасавања евра, подозрењем према еврообвезницама и већем учешћу Европске централне банке, те строгим условима које повезују са мерама помоћи – противрече сопственој декларативној спремности да учине све како би спасли еврo.“

„Преваранти, полтрони, увлакачи“ – Тагесцајтунг (Берлин)

Ово је заправо наслов који је берлински дневник дао отвореном писму Јаниса Макридијакиса грчкој влади. Због сталних штрајкова у Грчкој, три министра из грчке владајуће странке ПАСОК упутила су грчком народу апел да постане радишан и да развије бољи радни морал. Министри унутрашњих послова Јанис Рагусис, здравља Андреас Ловердос, и образовања Ана Дијамантопулу, пре неколико дана су објавили свој апел, у коме се иначе жале и на опште незакоње и непотизам у свакодневици. Они траже прекид штрајка. Обустављање рада у школама, болницама и јавном саобраћају да би се истерали сопствени интереси, за ове ministre је недемократско и асоцијално понашање. Они захтевају да се грађани понашају „моралније“ и сарађују са владом. На то је огорченим писмом реаговао писмом Јанис Макридијакис:

„Ето и то доживесмо. Троје државних министара, сви рођени и политички одрасли у картелу који је Грчкој нанео највећу штету: интересном савезу партије ПАСОК, потписују апел против синдиката и интересних савеза народа – својих бирача! Троје политичара – савезника и следбеника политике која већ 30 година слави необразованост, оно што је ништавно износи у први план, а преваранте, полтроне, увлакаче и политичке пропалитете – потпомаже; политике која храни погрешне оце, оне који се праве да се залажу за интересе радника, као и вође корумпираних, необразованих и смешних локалних управа и централне владе. Баш они нам на скандалозан начин говоре да смо сви ми криви, да смо постали друштво себичњака који уз помоћ својих политичких пријатеља гледају да дођу дио привилегија. И да то мора да се промени из темеља да бисмо имали шансе да се спасемо. Таквог безобразлука у политичком контексту још није било у историји грчке државе.“

(Дојче веле)